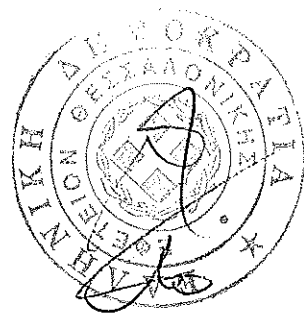

Σ.Κ.

ΣΤΟ ΟΜΟΛΟΓΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1810/2012

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Απόστολο Παπαγεωργίου, Πρόεδρο Εφετών, Δημητρία Περιστερίδου - Κωνσταντίνου και Αθανασία Στάγκου, Εισηγήτρια, Εφέτες και τη Γραμματέα Σταυριανή Κωνσταντινίδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 18 Μαΐου 2012, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «

»

που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, για την οποία παραστάθηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Λουκάς Τσολάκης [Α.Μ. 5222], και

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΑΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1] αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2] αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 4] αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με τη επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO» που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και

εκπροσωπείται νόμιμα, για τους οποίους παραστάθηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Χαράλαμπος Καραμανίδης [Σ.Δ.Κατερίνης].

Οι άνω ενάγοντες με αγωγή τους κατά της άνω εναγομένης προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Κατερίνης [αρ.έκθ. κατάθεσης 235/25/27-1-2009], ζήτησαν ό,τι αναφέρουν σ' αυτήν. Το Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 141/2011 οριστική απόφασή του με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η ως άνω εκκαλούσα με την με αρ.έκθ. κατάθεσης 120/2011] έφεσή της, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, και αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΨΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση κατά της υπ' αριθμ.141/2011 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιβολία των διαδίκων, ασκήθηκε, από την εν μέρει ηττηθείσα πρωτοδίκως εναγομένη, νομότυπα και εμπρόθεσμα, μέσα σε προθεσμία τριών ετών από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης [άρθρα 495 επ., 513 επ., 518 παρ.2 ΚΠολΔ], εφόσον δεν προκύπτει, ούτε οι διάδικοι επικαλούνται, επίδοση αυτής [εκκαλουμένης]. Πρέπει επομένως να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία [άρθρο 533 παρ.1 ΚΠολΔ].

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΚΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Με την αγωγή, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, οι ενάγοντες εξέθεσαν ότι, είναι οι μόνοι νόμιμα συνεστημένοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών - ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας - ήχου, αντιστοίχως, ως έχοντες δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της, εκ του ιδίου νόμου, προβλεπομένης εύλογης αμοιβής των μελών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, που προβαίνουν σε δημοσία παρουσίαση έργων τους μέσω εγκατεστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων και ραδιοφώνων και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους, πλην όμως η καθής, η οποία διατηρεί στη ξενοδοχείο 190 δωματίων, κατηγορίας πέντε αστέρων, υπό το διακριτικό τίτλο

και προβαίνει ανελλιπώς σε δημοσία παρουσίαση έργων σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι, μέσω των εγκατεστημένων σε κάθε δωμάτιο του εν λόγω ξενοδοχείου της συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, έχουν τη δυνατότητα προσβάσεως και χρήσεως τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδομένων από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίου εμβελείας, αρνείται, εν τούτοις, κάθε προσπάθεια διαπραγματεύσεως και καταβολής της ως άνω αμοιβής. Κατ' ακολουθίαν του ιστορικού αυτού και αφού παρέθεσαν ονομαστικούς καταλόγους των μελών τους, τις συμβάσεις αμοιβαιότητας που έχουν

συνάψει με αλλοδαπούς συλλογικούς οργανισμούς διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και ενδεικτικά έργα που μεταδόθηκαν κατά τα έτη 2003, 2004, 2005, 2006 από τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς ζήτησαν να καθορισθεί από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, από την αιτία αυτή, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για τα ως άνω έτη, α) στο ποσόν του 0,17 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή στο ποσό των 62,05 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2003 και συνολικά, βάσει του αριθμού των δωματίων του άνω ξενοδοχείου της εναγομένης στο ποσό των 12.909,52 ευρώ μαζί με τον ΦΠΑ, και β) στο ποσό του 0,20 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή στο ποσό των 73 ευρώ ετησίως για κάθε δωμάτιο για καθένα από τα λοιπά έτη (2004, 2005, 2006) και συνολικά, βάσει του αριθμού των δωματίων του ξενοδοχείου της εναγομένης στο ποσό των 15.187,65 ευρώ για καθένα από τα έτη αυτά μαζί με τον ΦΠΑ 19% και από τη συνολική αμοιβή των 58.472,45 ευρώ (και των 4 ετών) να επιδικαστεί ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και εκ του υπολοίπου 50% το 25% στους παραγωγούς και το 25% εξ ημισείας στους μουσικούς και στους τραγουδιστές, νομιμοτόκως από την 1-1-2004 το ποσό της αμοιβής του έτους 2003, από την 1-1-2005 το ποσό της αμοιβής του έτους 2004, από 1-1-2006 το ποσό της αμοιβής του έτους 2005 και από την 1-1-2007 το ποσό της αμοιβής του έτους 2006, άλλως από της οχλήσεως της που έλαβε χώρα με την επίδοση αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, άλλως από την επίδοση της αγωγής. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλουμένη απόφαση του δέχθηκε εν μέρει την αγωγή και καθόρισε την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή στο ποσό των 0,17 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο και συνολικά στο ποσό των 11.789,50 ευρώ για κάθε

ΠΕΡΛΗΘΗΚΕ
ΑΝΕΙΣΤΗΤΗΣ

έτος και για τέσσερα έτη στο ποσό των 47.158 ευρώ πλέον ΦΠΑ από 19% επί ολοκλήρου του ποσού, νομιμοτόκως από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης που θα εκδοθεί και θα διαπλάσσει την οφειλόμενη αμοιβή.

1.-Το άρθρο 3 του Ν 2121/1993 ορίζει στην μεν παρ. 1 ότι «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει ... ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παραλλήλως προς την επιφάνεια της" γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης», στη δε παρ. 2 ότι «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η' του Ν 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του Ν 3057/2002, μεταφέρθηκε αυτούσια στο εσωτερικό δίκαιο η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22 Μαΐου 2001. Κατά την έννοια της ως άνω διάταξης

της Κοινοτικής Οδηγίας, όπως αυτή ερμηνεύτηκε από το ΔΕΚ και κατ' επέκταση κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 3 παρ. 2 περ. η' του ν. 2121/1993, δημόσια παρουσίαση έργου συνιστά και η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως που βρίσκεται εντός υπνοδωματίου ξενοδοχείου,. Ειδικότερα, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 2 του άρθρου 234 ΣυνθΕΚ, όταν ο εθνικός δικαστής διαπιστώνει ότι, για την επίλυση εκκρεμούσας ενώπιον του διαφοράς, είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει εάν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφαση του αποφανθεί επί του ιδίου νομικού ζητήματος. Σε καταφατική περίπτωση οφείλει, βασιζόμενος στην παρά του ΔΕΚ γενομένη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, να επιλύσει απ' ευθείας την επίδικη διαφορά και μόνο αν δεν υφίσταται τέτοια απόφαση οφείλει να απευθυνθεί στο ΔΕΚ, εάν κρίνει ότι τούτο είναι αναγκαίο. Σημειώνεται ότι υφίσταται υποχρέωση όμοιας ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου κατ' άρθρο 234 της Συνθήκης ΕΚ, καθ' όσον η άνω διάταξη της Συνθήκης ΕΚ σκοπεί στην παρεμπόδιση της δημιουργίας νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων που δεν είναι σύμφωνη προς τη νομολογία του ΔΕΚ και την ενοποίηση της νομολογίας στο άνω πεδίο. Ήδη το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με τη Διάταξη της 18ης Μαρτίου 2010, η οποία εκδόθηκε επί προδικαστικού ερωτήματος, που υπέβαλε ο Άρειος Πάγος με την υπ' αριθ. 161/2009 απόφαση του, στα πλαίσια όμοιας με την κρινόμενη υπόθεσης, μεταξύ του πρώτου εφεσίβλητου Συνεταιρισμού και της εταιρίας « Ξενοδοχειακή Τουριστική Εταιρία» (υπόθεση C-136/2009), αποφάνθηκε ότι «ο ξενοδόχος που τοποθετεί στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευές

τηλεοράσεως και τις συνδέει με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου, προβαίνει, εξ αυτού του γεγονότος και μόνο, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, σε παρουσίαση έργου στο κοινό, κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 «για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφόρησης». Όμοια έκρινε το ΔΕΚ και προηγουμένως με την από 7 Δεκεμβρίου 2006 απόφαση του (υπόθεση C-306/05 Sociedad General de Autores Y Editores de Espania (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA), όταν το ανωτέρω νομικό ζήτημα τέθηκε ενώπιον του από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, αποφαινόμενο, μεταξύ άλλων, ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου στον οποίο λαμβάνει χώρα η παρουσίαση δεν ασκεί επιρροή (σκέψη 50 της άνω αποφάσεως) και ότι το εν λόγω δικαίωμα της παρουσιάσεως στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιελάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους (σκέψεις 51 και 54 της άνω αποφάσεως), διαχωρίζοντας με τον τρόπο αυτό την «στο κοινό παρουσίαση» από την, κατά τη γνωστή στο Σύνταγμα, έννοια της κατοικίας. Δέχθηκε ακόμη (σκέψη 40 της άνω αποφάσεως) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπόψη (σκέψη 41 της άνω αποφάσεως) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (N.

100/1975), και δέχθηκε επίσης (σκέψη 41 της άνω αποφάσεως) ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνο τους αμέσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί στο ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας, και μερικές φορές με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου, η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου παύει να αποτελεί απλή λήψη αυτής καθ' αυτής της εκπομπής, αλλά ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε ένα νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια. Το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω αποφάσεως) δέχθηκε περαιτέρω ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεως της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στα πλαίσια της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς τα προστατευόμενα έργα στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν, να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στα μεταδιδόμενα έργα. Με την παραπάνω ερμηνεία εναρμονίζεται πλέον και η νομολογία των ελληνικών

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΑΠΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Δικαστηρίων, τα οποία παγίως έκτοτε δέχονται ότι, η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου είναι δημόσια (ΕφαΘ 915/2010 , ΔΕΕ 2011. 306, ΕφαΘ 1430/2010 ΔΙΜΕΕ 2011. 364, ΕφαΘ 3991/2010 ΕΛΛΔνη 2011. 842, ΕφΘεσ. 1897/2010 ΕπισκΕμπΔ 2010. 1167 και όλες και στη Νόμος). Επομένως στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε με την εκκαλουμένη απόφαση του, ότι η παρουσίαση οπτικοακουστικών έργων των μελών των εναγόντων Οργανισμών από τις τηλεοράσεις, οι οποίες είναι εγκατεστημένες στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, συνιστά «δημόσια εκτέλεση», ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, εναρμονιζόμενο με τις προαναφερόμενες απόφαση και Διάταξη του ΔΕΚ και συνεπώς, οι πρώτος και δεύτερος λόγοι της έφεσης της εναγομένης, με τους οποίους αυτή υποστηρίζει το αντίθετο και παραπονείται για τη μη απόρριψη, με την εκκαλουμένη απόφαση, της αγωγής ως νομικά αβάσιμης, όπως και πρωτοδίκως είχε υποστήριξε, είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν.

1.- Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου [άρθρα 46 επ.] του Ν 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών

δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποιήσεως και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των παραγωγών. Το

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις ανίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσηκούμενη μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική (άρθρο 56 παρ. 3 εδ. δ' ν. 2121/1993). Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β\ 58 και 32 παρ. 1 του Ν 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί

σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο δεν δεσμεύεται από το συντασσόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αμοιβολόγιο (Εφθεσ. 929/2010 ΕΕΜΠΑ 2010. 997 και στη Νόμος, ΕφΑθ 915/2010 όπ.π. και τις υπ' αυτών παραπομπές). Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν 2121/1993 και Ν 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6.2.2003 (βλ. Αρμ 2003,1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης), με αντικείμενο τον

καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον

Εδιαγράφονται
πέντε (5) λέξεις

(Εθνικό Δικαστή με τον πλέον) Ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικούς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής (Εφθεσ. 843/2010 στη Νόμος, Εφθεσ. 929/2010 όπ.π., Εφαθ 915/2010 όπ.π).

2.-Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Πλέον αυτού, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΟΡΙΣΤΗΓΗΤΗΣ

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.ΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφθες. 929/2010 όπ.π., ΕφΑθ 915/2010 όττ.ττ., Εφ.Θες. 2187/2008 στη Νόμος).

3.- Κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.α του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσθει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που

λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στην διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων και δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στην δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΟΜΟΕΠΙΓΗΤΗΣ

46

1

Λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων. (Εφ.Θεσ. 843/2010, ΕφΘεσ. 929/2010 όπ.π,). Στην προκειμένη περίπτωση η εναγομένη με τον πέμπτο λόγο της έφεσης της παραπονείται για την απόρριψη με την εκκαλουμένη απόφαση της προβληθείσας ενστάσεως αοριστίας της αγωγής, για τη θεμελίωση της οποίας επικαλέστηκε ότι, αυτή είναι αόριστη γιατί από το ιστορικό αυτής i) δεν προκύπτει η ταυτότητα του ξενοδοχείου της, ii) δεν αναφέρει ποιοι από τους καλλιτέχνες που εκπροσωπούν οι ενάγοντες συμμετείχαν στις εκπομπές που παραθέτουν στο δικόγραφο ότι προβλήθηκαν κατά τα επίμαχα έτη από τους τηλεοπτικούς σταθμούς και iii) τα κριτήρια βάσει των οποίων προσδιόρισαν την αιτούμενη εύλογη αμοιβή. Ο λόγος αυτός της έφεσης είναι αβάσιμος και ορθά απορρίφθηκε και από το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ο σχετικός αυτοτελής ισχυρισμός, καθόσον: στην αγωγή αναφέρεται ότι αυτή (εναγομένη) είναι

ιδιοκτήτρια του ξενοδοχείου «
», δυναμικότητας 190 δωματίων, το οποίο ανήκει
στην Α' κατηγορία, είναι 5 αστέρων και λειτουργεί
όλο το χρόνο, καθώς και ότι σε όλα τα δωμάτια έχει
εγκαταστήσει τηλεοράσεις, μέσω των οποίων οι
πελάτες της έχουν πρόσβαση όλο το εικοσιτετράωρο
σε όλα τα οπτικοακουστικά έργα που προβάλλονται
εντός της ελληνικής επικράτειας από όλους του
ιδιωτικούς και δημόσιους τηλεοπτικούς σταθμούς.
Τεκμαίρεται δε σύμφωνα με όσα στη νομική σκέψη
αναφέρονται ότι οι καλλιτέχνες που συμμετείχαν
στα αναφερόμενα ενδεικτικά στην αγωγή έργα είναι
μέλη τους και δεν χρειαζόταν άλλη περαιτέρω
εξειδίκευση και παράθεση των ονομάτων αυτών, αλλά
στην εναγομένη εναπόκειται να ανατρέψει το
τεκμήριο αυτό. Τέλος, ενόψει του ότι στο νόμο δεν
ορίζονται συγκεκριμένα κριτήρια βάσει των οποίων ο
δικαστής θα καθορίσει και επιδικάσει την
οφειλόμενη εύλογη αμοιβή δεν απαιτείτο από την
άποψη των αξιουμένων από το νόμο για τη νομική
θεμελίωση της αγωγής στοιχείων η παράθεση τέτοιων
κριτηρίων στην αγωγή, στην οποία σαφώς εκτίθεται
ότι εύλογη αμοιβή κατά τους ενάγοντες είναι αυτή
που καθόρισαν με το μνημονευόμενο σ' αυτή
αμοιβολόγιο.

Στο ν. 2121/1993 δεν υφίσταται διάταξη
προβλέπουσα για την παραγραφή της αξίωσης
καταβολής της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του
νόμου αυτού. Η αξίωση αυτή πηγάζει απ' ευθείας
από το νόμο (ΕφΑΘ 4438/2008 στη Νόμος, Εφθεσ
1002/2008 Αρμ. 2009. 204 και στη Νόμος και τις υπ'
αυτών παραπομπές), οφείλεται και καταβάλεται
άπαξ, λόγω της καθ' ορισμένο χρονικό διάστημα
διαπιστωμένης παρουσίας στο κοινό
οπτικοακουστικών έργων με τη χρήση
ραδιοτηλεοπτικών μέσων. Συνιστά συνεπώς μία ενιαία

οφειλή. Ως εκ τούτου η αξίωση αυτή δεν εμπίπτει στην έννοια των περιοδικά επαναλαμβανόμενων παροχών, αφού τέτοιες είναι εκείνες που πηγάζουν διαδοχικά από έννομη σχέση, οφείλονται δε κατά ορισμένα χρονικά διαστήματα, με μόνη την πάροδο του χρόνου, χωρίς να απαιτούνται νεότερα περιστατικά και χωρίς η γένεση ή η άσκηση τους να εξαρτάται από αίρεση. Δεν αποτελούν επομένως "περιοδικές παροχές" οι απλές δόσεις που προβλέπονται είτε από το νόμο είτε από τη σύμβαση για την καταβολή μιας ενιαίας οφειλής, η οποία εξοφλείται τμηματικά (ΑΠ 1365/2010 δημ. Νόμος). Συνεπώς, εφόσον η εκ του άρθρου 49 ν. 2121/1993 ως ισχύει, αξίωση δεν έχει τα εννοιολογικά γνωρίσματα της περιοδικής παροχής, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ και επομένως η παραγραφή αυτής είναι εικοσαετής κατ' άρθρο 249 ΑΚ. Στην προκειμένη περίπτωση η εναγομένη, υπολαμβάνουσα ότι οι αξιώσεις των εναγόντων στηρίζονται στις διατάξεις περί αδικοπραξιών, ισχυρίστηκε πρωτοδίκως ότι, η ένδικη αγωγή επιδόθηκε στην ίδια αυτήν στις 3-2-2009 και ότι επομένως οι αξιώσεις αυτών του χρονικού διαστήματος από 1-1-2003 έως 2-2-2004 αποσβέστηκαν με παραγραφή. Ο ισχυρισμός της αυτός είναι αβάσιμος, δεδομένου ότι η αγωγή δεν έχει ως ιστορική και νομική αιτία αδικοπραξία τελεσθείσα εκ μέρους της κατά το άρθρο, 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, αλλά θεμελιώνεται αυτή αποκλειστικά στις διατάξεις των άρθρων 49, 54 επ. του ν. 2121/1993, οι, από τις οποίες, πηγάζουσες αξιώσεις υπόκεινται, κατά τα προαναφερόμενα σε εικοσαετή παραγραφή. Κατ' ακολουθία ο τέταρτος (επικουρικός) λόγος της έφεσης, με τον οποίο η εναγομένη παραπονείται για την απόρριψη με την εκκαλουμένη απόφαση, ως μη νόμιμης, της ενστάσεως

παραγραφής είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Από τις καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν νόμιμα ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του και από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που προσκομίζουν με επίκληση οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε για άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι Οργανισμοί Συλλογικής Διαχειρίσεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι όσον αφορά τον πρώτο ενάγοντα ηθοποιούς, όσον αφορά τον δεύτερο ενάγοντα μουσικούς, όσον αφορά τον τρίτο ενάγοντα τραγουδιστές-ερμηνευτές και όσον αφορά τον τέταρτο ενάγοντα παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι παραπάνω Οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν, κατά τα άρθρα 54 έως 58 του Ν 2121/1993, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997) υπ' αριθμ. 11085/5-12-1997, 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997, 11084/5-12-1997, αντίστοιχα, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος κατά τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω Νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσαγές του Νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των ως άνω οργανισμών αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους, ενώ επιπροσθέτως η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΔΕΙΞΗΓΗΤΗΣ

Λε

Α

αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ), κατ' άρθρο 69 παρ. 1,3 Ν.2121/1993, ο οποίος με την υπ' αριθμ. 8800/5-11-2007 βεβαίωση του βεβαιώνει ότι δεν έχει χορηγηθεί έγκριση λειτουργίας σε άλλον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης των ιδίων ως άνω κατηγοριών δικαιούχων. Οι ενάγοντες Οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο όνομα τους, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω Νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ήδη ως άνω τεσσάρων (4) κατηγοριών δικαιούχων τούτων (ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας), έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί ηθοποιοί, μουσικοί, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Ειδικότερα ο πρώτος ενάγων έχει συνάψει τις συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους Οργανισμούς: NORMA της Ολλανδίας, STOART της Πολωνίας, RAL της Μεγ. Βρετανίας, GDA της Πορτογαλίας, BECS της Μεγ. Βρετανίας, ADAMI της Γαλλίας, IMAIE της Ιταλίας, URADEX του Βελγίου, SAMI της Σουηδίας, CREDIDAM

της Ρουμανίας, AISGE της Ισπανίας, SWISSPERFORM της Ελβετίας και ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΖΑΓΡΕΑΣ της Κύπρου. Ο δεύτερος ενάγων έχει συνάψει όμοιες συμβάσεις με τους Οργανισμούς: ROUPI της Ρωσίας, OBERIH της Ουκρανίας, PAMRA της Μεγ. Βρετανίας, EEL της Εσθονίας, R.A.A.P. της Ιρλανδίας, PRISM της Μαλαισίας, AIE της Ισπανίας, MICROCAM του Βελγίου, NORMA της Ολλανδίας, AGATA της Λιθουανίας, GLV της Γερμανίας, EJI της Ουγγαρίας, HUZIP της Κροατίας, LSG της Αυστρίας, INTERGRAM της Τσεχίας, ενώ τέλος ο τρίτος ενάγων έχει συνάψει τέτοιες συμβάσεις με τους Οργανισμούς: CREDIDAM της Ρουμανίας, RAL της Μεγ. Βρετανίας, STOART της Πολωνίας, URADEX του Βελγίου, IMAIE της Ιταλίας, AIE της Ισπανίας και GRAMEX της Δανίας. Οι δημιουργοί των ανωτέρω κατηγοριών δικαιούχων έχουν μεταβιβάσει στους ενάγοντες οργανισμούς με έγγραφες συμβάσεις τριετούς διάρκειας οι οποίες ανανεώνονται κατά την λήξη τους για ίσο χρονικό διάστημα, εφόσον δεν καταγγέλλονται από τους δικαιούχους έξι μήνες προ της λήξεως της τριετίας, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εφ' όλων ανεξαιρέτως των έργων τα οποία έχουν δημιουργήσει ή θα δημιουργήσουν στο μέλλον ή των έργων τα οποία έχουν κληρονομήσει, μεταξύ δε αυτών και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων τους υφ' οιανδήποτε μορφή και σε οιονδήποτε χώρο, όπως το δικαίωμα αυτό προβλέπεται από το άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 2121/1993. Η άσκηση των συγγενικών-πνευματικών δικαιωμάτων τα οποία έχουν μεταβιβαστεί κατά τα ανωτέρω στον ενάγοντα Οργανισμό υλοποιείται με την εκ μέρους του χορήγηση ή μη αποκλειστικών αδειών για τη δημόσια εκτέλεση των έργων των δημιουργών ή δικαιοδόχων-μελών του. Η εναγομένη διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΟΡΙΣΤΗΓΗΤΗ

Πιερίας ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο «
», που διαθέτει 190 δωμάτια, ανήκει στην κατηγορία των πέντε (5) αστέρων και λειτουργεί όλο το χρόνο, η πληρότητα όμως των δωματίων της είναι μεγαλύτερη κατά τους θερινούς μήνες, καθόσον βρίσκεται σε τουριστική περιοχή. Στα δωμάτια του ξενοδοχείου της, έχει εγκαταστήσει συσκευές τηλεοράσεως οι δέκτες των οποίων συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητέο δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν αυτά, όπως και η εναγομένη δεν αμφισβητεί. Η προσφορά της ανωτέρω υπηρεσίας είναι ένας από τους παράγοντες που επηρεάζει την ποιοτική κατάταξη του ξενοδοχείου της και επομένως αυξάνει την τιμή των δωματίων και όλων των λοιπών παρεχομένων μέσα σ' αυτό αγθών κ.α. υπηρεσιών. Με την εγκατάσταση περαιτέρω των τηλεοράσεων στα δωμάτια του ξενοδοχείου της προέβη αυτή, σύμφωνα με όσα στην πρώτη νομική σκέψη αναφέρονται, σε δημόσια εκτέλεση των οπτικοακουστικών έργων και παραγωγών που μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2003, 2004, 2005 και 2006 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς και επομένως για τη δημόσια αυτή παρουσίαση των έργων των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης οφείλει να καταβάλει στους τελευταίους εύλογη αμοιβή. Ενδεικτικά κατά τα παραπάνω έτη μεταδόθηκαν από τους τηλεοπτικούς σταθμούς τα παρακάτω έργα: Το έτος 2003 από τον τηλεοπτικό σταθμό ET1 στις 9/1/2003 η ταινία JUGGERNAUT, στις 15/1/03 η ταινία ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ ΜΕ "ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ, στις

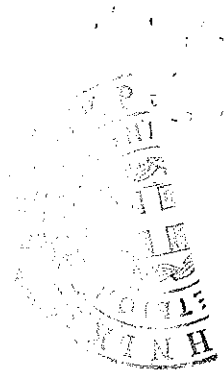

28/2/03 η ταινία ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΙΟ ΤΗΣ ANNAΣ, στις
12/3/03 η ταινία ΜΙΑ ΛΑΤΕΡΝΑ ΜΙΑ ΖΩΗ, στις 7/4/03
το έργο «Τι 30, Τι 40, Τι 50», στις 12/5/03 η
ταινία ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΤΩΝ 39, στις 17/5/03 το έργο
THEATRE OF BLOOD. Από τον τηλεοπτικό σταθμό ANT1
στις 1/1/03 το έργο STORM IN A TEACUP, στις 5/1/03
το έργο ΜΙΑ ΙΤΑΛΙΔΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ, στις 23/1/03
το έργο HAMLET, στις 2/2/03 η ταινία ΝΥΧΤΑ ΓΑΜΟΥ,
στις 15/3/03 το έργο ΚΡΙΜΑ ΤΟ ΜΠΟΙ ΣΟΥ, στις
13/4/03 η ταινία ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΗΝ ΕΧΟΥΜΕ, στις 9/5/03
το έργο DIAMOND THIEVES, στις 10/5/03 το έργο
OTHELLO, στις 7/6/03 ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΑ ΔΥΟ, στις
21/8/2003 LOVE ON THE DOLE. Από το MEGA στις
25/1/03 η ταινία ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, στις
29/1/03 το έργο LOLITA, στις 16/2/03 το έργο
TENTY ΜΠΟΙ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, στις 9/3/03 η ταινία ΕΝΑ
ΑΣΤΕΙΟ ΚΟΡΙΤΣΙ, στις 27/4/03 η ταινία
ΔΙΠΛΟΠΕΝΙΕΣ, στις 22/5/03 το έργο IL CICLONE,
στις 24/5/03 το έργο CARNE TREMULA, στις 14/6/03
το έργο VIKTOR VICTORIA, στις 29/6/03 η ταινία
ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙΑ ΣΤΟ ΘΡΑΝΙΟ, στις 16/8/03 LAWRENCE OF
ARABIA. Από τον τηλεοπτικό σταθμό ALPHA στις
3/1/03 η ταινία Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ, στις 11/2/03
η ταινία Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ, στις 1-3-2003 το
έργο REVENGE OF THE PINK PANTHER και το έργο THE
GREAT TRAIN ROBBERY, στις 8-3-03 το έργο ΤΟ
ΛΕΒΕΝΤΟΠΑΙΔΟ, 8/4/03 το έργο ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ,
στις 10/5/03 το έργο TORRENTE, στις 13-5-03 YOU
ONLY LIVE TWICE, στις 16-5-03 το έργο ΘΗΛΥΚΗ
ΕΤΑΙΡΙΑ στις 5-7-03 το έργο THE RETURN OF THE
MUSKETEERS. Από τον τηλεοπτικό σταθμό STAR στις
12-1-03 το έργο Ο ΣΠΑΓΓΟΡΑΜΜΕΝΟΣ, στις 17-1-03 το
έργο I WANT YOU, στις 2-2-03 το έργο Η ΔΕ ΓΥΝΗ ΝΑ
ΦΟΒΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ, στις 16-3-03 το έργο ΕΝΑΣ
ΙΠΠΟΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΟΥΛΑ, στις 6-4-03 το έργο Η
ΨΕΥΤΡΑ, στις 7-5-03 το έργο ΑΒΑΟΥΤ ΑΔΑΜ, στις 24-
6-03 το έργο Η ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΡΑ, στις 1-7-03 το έργο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

AFTER ALICE, στις 31-7-03 το έργο BAZOR BLADE και στις 29-8-03 το έργο SMILE WHICH WAY LOVE. Από το ίδιο αυτό κανάλι μεταδόθηκαν (ενδεικτικά) οι παρακάτω μουσικοσυνθέσεις από τους παρακάτω ερμηνευτές: α) Το τραγούδι «Κοσμοθεωρία» με ερμηνεύτρια την Έλη Κόκκινου και μουσικούς τους Φαίδωνα Λιονουδάκη, Γιώργο Ροϊλό (εταιρία HEAVEN), β) Το τραγούδι, «Μαγικά Χαλιά» με ερμηνευτή τον Λευτέρη Πανταζή και μουσικό τον Πέτρο Δραγούμη (εταιρία LEGENT), γ) το τραγούδι «Το ελιξήριο» με ερμηνευτή τον Γιώργο Λεμπέση και μουσικό τον Γιώργο Ροϊλό (εταιρία HEAVEN), δ) το τραγούδι «Η ζωή» με ερμηνευτή τον Δημήτρη Μπάση και μουσικούς τους Βασίλειος Γκίνο, Χρήστο Περτσινίδη, Γιώργο Ροϊλό (εταιρία MINOS - EMI), ε) το τραγούδι «Ένα τραγούδι ακόμα» με ερμηνευτή τον Γιώργο Ροϊλό (εταιρία SONY), στ) το τραγούδι «Εγώ δε σε κατηγορώ» με ερμηνευτή τον Γιάννη Κότσιρα και μουσικούς τον Βασίλειο Γκίνο, Χρήστο Περτσινίδη, Γιώργο Κώστογλου (εταιρία MINOS - EMI). Οι παραπάνω ερμηνευτές, μουσικοί και παραγωγοί υλικών φορέων ήχων είναι μέλη του δεύτερου τρίτου και τέταρτου των εναγόντων, όπως προκύπτει από τις προσκομιζόμενες με επίκληση καταστάσεις των μελών τους. Το έτος 2004 μεταδόθηκαν: Από τον τηλεοπτικό σταθμό MEGA στις 10/1/04 ώρα 21.19 ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΗΣ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ , στις 14/3/04 ώρα 17.53 η σειρά «Τι 30, Τι 40, Τι 50», στις 15-5-04 ώρα 22.12 το έργο ο ΙΛΙΓΓΟΣ, στις 4-7-04, ώρα 21.06 το έργο ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΕΣ ΟΙ ΧΑΝΤΡΕΣ, στις 16-10-04, ώρα 18.20 Η ΝΥΦΗ ΤΟ ΣΚΑΣΕ, στις 2-1-04, ώρα 22.05 το έργο ΑΝ ΘΥΜΗΘΕΙΣ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ, στις 2-3-04 ώρα 16.51 το έργο ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ ΚΗΡΥΓΜΑ, στις 6-5-04 ώρα 17.09 η σειρά ΔΥΟ ΞΕΝΟΙ, στις 2-7-04, ώρα 19.23η σειρά Σ'ΑΓΑΠΩ Μ'ΑΓΑΠΑΣ, στις 17-10-04 ώρα 11.23 οι ΣΑΒΒΑΤΟΓΕΝΗΜΕΝΕΣ, β) Από τον τηλεοπτικό σταθμό STAR οι ταινίες στις 4-1-04 Η ΜΟΥΣΙΤΣΑ, στις 2-

3-04 ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ, στις 5-5-04 ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ, στις 3-7-04 ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ, στις 24-9-04 ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ ΟΛΑ, στις 28-7-04 ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ, στις 3-9-04 ΔΡΟΣΟΥΛΙΤΣΕΣ, στις 14-9-04 ΑΓΙΟ ΕΙΧΑΜΕ, στις 24-9-04 ΜΙΚΡΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ. Γ) Από τον ANT1 τα έργα στις 11-1-04 Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΛΕΥΤΕΡΑΚΗΣ, στις 14-3-04 ΤΕΝΥ ΜΠΟΙ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, στις 5-5-04 ΤΟ ΕΥΛΟ ΒΓΗΚΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ, στις 1-8-04 ΦΩΝΑΖΕΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ, στις 17-10-04 Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΜΕ ΤΑ ΞΑΝΘΑ ΜΑΛΛΙΑ, στις 2-2-04 ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΙ ΕΧΟΥΝ ΨΥΧΗ, στις 16-4-04 ΤΟ ΚΑΦΕ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ, στις 3-6-04 ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΖΩΗ, στις 2-8-04 ΟΙ ΣΤΑΒΛΟΙ ΤΗΣ ΕΡΙΕΤΑΣ ΖΑΙΜΗ, στις 17-10-04 ΤΟ ΠΙΟ ΓΛΥΚΟ ΜΟΥ ΨΕΜΑ. Από τη NET τα έργα ΠΑΡΕ ΚΟΣΜΕ, ΓΟΡΓΟΝΕΣ ΚΑΙ ΜΑΓΚΕΣ, ΛΟΥΦΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ, ΣΤΕΦΑΝΙΑ, Η ΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ, ΑΚΡΟΒΑΤΩΝΤΑΣ, ενώ μεταδόθηκαν και οι μουσικοσυνθέσεις ΔΕΝ ΕΧΩ ΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΑΛΛΗ με ερμηνευτή το Θάνο Πετρέλη, ΕΧΩ ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ με ερμηνευτή τον Πασχάλη Τερζή, ΟΛΑ ΤΑ Σ' ΑΓΑΠΩ, ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ, ΕΚΑΝΕΣ ΚΟΜΜΑΤΙΑ με ερμηνευτή το Νότη Σφακιανάκη, SHAKE IT ερμηνευτή το Σακη Ρουβά, ΟΡΑ-ΟΡΑ ερμηνεύτρια τη Δέσποινα Βανδή, ΠΑΜΕ ΨΥΧΗ ΜΟΥ με ερμηνευτή το Νίκο Βέρτη. Όλοι οι ανωτέρω είναι μέλη του τρίτου ενάγοντος. Επίσης κατά τα επόμενα κρίσιμα έτη μεταδόθηκαν τηλεοπτικά (και πάντοτε ενδεικτικά) το τραγούδι « Αγάπησε με » με ερμηνευτή τον Χρήστο Δάντη και μουσικούς τους Γεώργιο Κώστογλου, Θεολόγο Μυσιρλή και Χρήστο Δάντη, το τραγούδι « Εγώ και συ μαζί Θεός », με ερμηνεύτρια την Αθηνά Μπάμπαλη και μουσικούς τους Οδυσσέα Τάκαλο, Χρήστο Περτσινίδη και Ιωάννη Σινάνη, το τραγούδι « της αγάπης μαχαιριά », με ερμηνευτή τον Φώτη Καραφώτη και μουσικούς το Μάνο Θεοδοσάκη, Θύμιο Παπαδόπουλο και Γιάννη Τσόλκα, το τραγούδι « μη μου λες αντίο », με ερμηνευτή το Κώστα Μακεδόνα και μουσικούς τους Κωνσταντίνο Θεοδώρου, Αντώνη Κουλούρη και Νίκο Τερζή. Όλοι οι

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΙΟΥ

ανωτέρω ερμηνευτές και μουσικοί είναι μέλη του δεύτερου και τρίτου των εναγόντων. Εξάλλου, κατά τα έτη 2005, 2006 επαναλήφθηκε από τους ως άνω τηλεοπτικούς σταθμούς η προβολή πολλών εκ των προαναφερομένων έργων. Για τις ως άνω μεταδόσεις από τις τηλεοράσεις των δωματίων του ξενοδοχείου της η εναγόμενη θα έπρεπε να είχε λάβει προηγουμένως από τους ενάγοντες έγγραφη άδεια κατ' άρθρο 14 του ν. 2121/1993 και να καταβάλει σ' αυτούς το κατ' άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 προβλεπόμενο οικονομικό αντάλλαγμα, πράγμα όμως που δεν συνέβη. Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι, με εξαίρεση ορισμένες-μεμονωμένες περιπτώσεις, μέχρι το έτος 2011 απέβησαν άκαρπες οι προσπάθειες των εναγόντων να καθορίσουν από κοινού και σε συνεργασία με τους ιδιοκτήτες των ξενοδοχείων, το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο και την Πανελλήνια Ομοσπονδία Ξενοδόχων την αμοιβή που όφειλαν να καταβάλλουν αυτοί (ξενοδόχοι) για τή δημόσια εκτέλεση των έργων των μελών τους , σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμό αυτών (ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων), με βάση τα οριζόμενα στο άρθρο 32 ν. 2121/1993. Για το λόγο αυτό, οι τελευταίοι, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν μεταξύ τους το έτος 2003 κατάλογο με τις αμοιβές που έπρεπε να καταβάλουν οι ξενοδόχοι για την κατά τα προαναφερόμενα δημόσια εκτέλεση των έργων των μελών τους, ανάλογα με την κατηγορία των αστέρων στην οποία ανήκει το ξενοδοχείο, σε συνδυασμό με το κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου, τον οποίο (κατάλογο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες και δη στις εφημερίδες ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» στο φύλλο της 24.4.2003, « ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» στο φύλλο της

24.4.2003 και « ΑΥΓΗ» στο φύλλο της 24.4.2003. Με το αμοιβολόγιο αυτό, που δεν δεσμεύει το Δικαστήριο, όπως στη 2η νομική σκέψη αναφέρεται, η αμοιβή για τα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006 ορίστηκε για τα ξενοδοχεία πέντε αστέρων, όπως είναι και της εναγομένης, στο ποσό των 0,20 ευρώ ανά δωμάτιο και ανά ημέρα, για τα ξενοδοχεία 4 αστέρων στο ποσό των 0,18 ανά δωμάτιο ημερησίως, για τα ξενοδοχεία τριών αστέρων στο ποσό των 0,10 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, για τα ξενοδοχεία Β'κατηγορίας στο ποσό των 0,7 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο. Ενδεικτικά να αναφερθεί ότι, το έτος 2003 το ξενοδοχείο της Αθήνας, δυναμικότητας 44 δωματίων, κατέβαλε στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των 1205 ευρώ και για το 2004 κατέβαλε το ποσό των 0,15 ημερησίως για κάθε δωμάτιο, ήτοι συνολικά το ποσό των 2.500 ευρώ. Το ίδιο έτος οι ενάγοντες συμφώνησαν με την ανώνυμη εταιρία « » ως αμοιβή για ξενοδοχεία πέντε αστέρων το ποσό των 0,17 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο για το 2003 και των 0,20 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο για το έτος 2004. Το ξενοδοχείο της Αθήνας, τεσσάρων αστέρων, δυναμικότητας 76 δωματίων, συμφώνησε να καταβάλλει το ποσό των 13 λεπτών ημερησίως ανά δωμάτιο για το έτος 2003. Η Εταιρία Ελληνικών Ξενοδοχείων για τα έτη 2003 και 2004 επιλύοντας συμβιβαστικά με τους ενάγοντες διαφορά τους που εκκρεμούσε ενώπιον των Δικαστηρίων αποδέχθηκε να καταβάλλει το ποσό των 12.045 ευρώ (από το ποσό των 24.447 ευρώ που ζητούσαν οι ενάγοντες), το οποίο όπως επισημαίνεται στο από 13-1-2004 ιδιωτικό συμφωνητικό θα αφορούσε και το Ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία. Το ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης (του οποίου δεν προκύπτει η κατηγορία) αποδέχθηκε να καταβάλλει ως αμοιβή

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΟΚΤΩΒΗΡΗΣ 2012

για καθένα από τα έτη 2003, 2004 και 2005 το ποσό των 2.627 ευρώ, πλέον ΦΠΑ 449 ευρώ. Τα ξενοδοχεία Β' κατηγορίας και της , δυναμικότητας 95 και 84 δωματίων αντίστοιχα συμφώνησαν να καταβάλλουν για τα έτη 2004 έως και 2008 το ποσό των 20,44 ευρώ για κάθε δωμάτιο ετησίως, ήτοι συνολικά το ποσό των 1941,18 και 1716,96 ευρώ ετησίως αντίστοιχα, ενώ το ξενοδοχείο κατηγορίας της Λάρισας, δυναμικότητας 45 δωματίων, αποδέχτηκε να καταβάλλει για τα έτη 2004 έως και 2008 το ποσό των 16,61 ευρώ για κάθε δωμάτιο ετησίως. Το ξενοδοχείο της , που ανήκει στην κατηγορία των πέντε αστερών και διαθέτει 97 δωμάτια, υποχρεώθηκε με απόφαση ασφαλιστικών μέτρων να καταβάλλει στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των 7.260 ευρώ για τα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006 και με το από 16-10-2008 ιδιωτικό συμφωνητικό οι τελευταίοι συμφώνησαν το ως άνω Ξενοδοχείο να καταβάλλει τα επόμενα πέντε έτη 2007 έως 2011 το 35% του άνω ποσού ήτοι να καταβάλλει για καθένα από τα ως άνω έτη το ποσό των 1380,80 ευρώ μαζί με τον ΦΠΑ. Μετά την έκδοση των αναφερομένων στην πρώτη νομική σκέψη απόφασης και Διάταξης του ΔΕΚ το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος (Ξ.Ε.Ε.) συνήψε με τους ενάγοντες την από 15-11-2011 συμφωνία με την οποία, για τα ξενοδοχεία των πέντε αστερών που λειτουργούν όλο το χρόνο και θα προσχωρήσουν στη σύμβαση καθορίστηκε η εύλογη αμοιβή στο ποσό των 14 ευρώ ετησίως και ανά δωμάτιο. Η εναγομένη επιδιώκοντας τον καθορισμό εύλογης αμοιβής σε ποσό μικρότερο από το αιτούμενο με την αγωγή, ισχυρίζεται ότι κατά τα έτη 2003, 2004, 2005, 2006 είχε πληρότητα 10%, 29, 76%, 32,03%, 36,82% και προσκομίζει καταστάσεις πληρότητας ανά πρακτορείο, δίχως όμως να διευκρινίζει ποιος τις συνέταξε και εάν και πως

ελέγχθηκε η ακρίβεια και η αλήθεια των εμφανιζομένων σ' αυτές στοιχείων και ποσοστών πληρότητας. Με αυτά τα πραγματικά περιστατικά που αποδεικνύονται και σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, με βάση τα οποία α) η εγκατάσταση τηλεοράσεων στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου επηρεάζει, ως ένας από τους περισσότερους παράγοντες, την ποιοτική κατάταξη του, με βάση την οποία διαμορφώνεται περαιτέρω το κόστος όλων των παρεχομένων υπηρεσιών και αγαθών εντός αυτού, β) ότι τα ξενοδοχεία κατά τη διάρκεια ενός έτους δεν έχουν κατά μέσο όρο πληρότητα 100% και γ) ότι οι πελάτες ενός ξενοδοχείου δεν αναλώνουν το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου τους παραμένοντας εντός των δωματίων και παρακολουθώντας τηλεόραση, με συνέπεια η έκταση της χρήσης από την εναγομένη των υλικών φορέων ήχου και των πάσης φύσεως έργων και τραγουδιών που πραγματοποιείται δια μέσου των τηλεοράσεων που είναι εγκατεστημένες στα δωμάτια του ξενοδοχείου της και οι οικονομικές απόλαυες της από τη χρήση αυτή να είναι περιορισμένες, το Δικαστήριο κρίνει ότι η εύλογη αμοιβή που οφείλει να καταβάλλει η τελευταία στους ενάγοντες ανέρχεται στο ποσό των 12 ευρώ ετησίως για κάθε δωμάτιο, δηλαδή συνολικά στο ποσό 2.280 ευρώ κάθε χρόνο για τα 190 δωμάτια (12x190) και συνολικά και για τα τέσσερα επίδικα έτη το ποσό των 9.120 ευρώ. Το ποσό αυτό πρέπει να κατανεμηθεί μεταξύ των εναγόντων με βάση τη μεταξύ τους συμφωνία, που προβλέπει ότι η εύλογη αμοιβή κατανέμεται μεταξύ τους ως ακολούθως: Ποσοστό 50% λαμβάνει ο πρώτος ενάγων και το υπόλοιπο 50% μοιράζεται μεταξύ των υπολοίπων που λαμβάνουν το 25% (του 50%) ο τέταρτος ενάγων, το 12,5% ο δεύτερος ενάγων και το 12,5% ο τρίτος ενάγων. Συνεπώς από το ποσό των 9.120 ευρώ ο πρώτος

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ

ενάγων, που εκπροσωπεί τους ηθοποιούς πρέπει να λάβει το ποσό των 4.560 ευρώ, ο τέταρτος ενάγων, που εκπροσωπεί τους παραγωγούς υλικών φορέων το ποσό των 2.280 ευρώ και καθένας από τους δεύτερο και τρίτο ενάγοντες, που εκπροσωπούν τους μουσικούς και τραγουδιστές αντίστοιχα, να λάβει το ποσό των 1140 ευρώ. Τα ποσά των 2.280 ευρώ, 1140 ευρώ και 1140 ευρώ επιβαρύνονται και με ΦΠΑ 19% και επομένως η εναγομένη πρέπει να καταβάλλει στους δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των εναγόντων τα ποσά των 2.713,2 ευρώ (2280+ 433,2 ευρώ), 1356,6 και 1356,6 ευρώ (1140+ 216,6). Οι τελευταίοι νομιμοποιούνται ενεργητικά να αξιώνουν την καταβολή συγγενικών δικαιωμάτων, αφού, σύμφωνα μέσα έχουν αποδειχτεί, έργα και των δικών τους μελών μεταδόθηκαν τηλεοπτικά, πλέον του ότι έργα των μελών τους επενδύουν μουσικά τις προβαλλόμενες ταινίες, με συνέπεια και εξ αυτού του λόγου να έχουν δικαίωμα να αξιώνουν συγγενικά δικαιώματα, απορριπτόμενου του αντίθετου ισχυρισμού της εναγομένης, η οποία και δεν επιβαρύνεται σημαντικά από την επιδίκαση και στους ενάγοντες αυτούς εύλογης αμοιβής, αφού η τελευταία καθορίζεται ενιαία για όλους και εν συνεχεία κατανέμεται μεταξύ τους όπως προαναφέρθηκε, με συνέπεια η επιβάρυνση της να περιορίζεται μόνο στον αναλογούντα στο ποσό της αμοιβής τους ΦΠΑ. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση του καθόρισε, όπως προαναφέρεται την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή στο ποσό των 0,17 ευρώ ημερησίως ανά δωμάτιο και συνολικά στο ποσό των 11.789,50 ευρώ για κάθε έτος και για τέσσερα έτη στο ποσό των 47.158 ευρώ πλέον ΦΠΑ από 19% επί ολοκλήρου του ποσού, έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και την εφαρμογή του νόμου. Πρέπει επομένως να γίνει δεκτή η έφεση της εναγομένης, να εξαφανιστεί

η εκκαλουμένη απόφαση, να κρατηθεί η υπόθεση στο Δικαστήριο αυτό, να δικαστεί κατ' ουσία η από 14-1-2009, αριθμ. εκθ. κατ. 235/25/2009, αγωγή, να γίνει αυτή εν μέρει δεκτή και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλλει ως εύλογη αμοιβή για τα έτη 2003, 2004, 2005, 2006 στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 4.560 ευρώ, στο δεύτερο ενάγοντα το ποσό 1356,6 ευρώ, στον τρίτο ενάγοντα το ποσό το 1356,6 ευρώ και στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των 2.713,2 ευρώ, με τους νόμιμους τόκους από την επίδοση της παρούσας απόφασης, που και πρωτοδίκως επιδικάστηκαν, αφού ως προς το παρεπόμενο αίτημα των τόκων, ουδείς διάδικος διατύπωσε με λόγο έφεσης παράπονο για την κρίση αυτή της εκκαλουμένης απόφασης και άρα κατά το σκέλος αυτό δεν μεταβιβάστηκε η υπόθεση στο παρόν δικαστήριο. Τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων, λόγω του δυσερμήνευτου των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν [άρθρα 179, 183, 191 παρ.2 ΚΠολΔ].

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιβολία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλουμένη υπ' αριθμ. 141/2011 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση στο Δικαστήριο αυτό. Και

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' ουσία την από 14-1-2009, αριθμ.εκθ. καταθ. 235/25/2009, αγωγή.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει αυτήν.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των τεσσάρων χιλιάδων

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

πεντακοσίων εξήντα ευρώ [4.560] ευρώ, στο δεύτερο ενάγοντα το ποσό των χιλίων τριακοσίων πενήντα έξι ευρώ, και έξι λεπτών [1356,6 ευρώ], στον τρίτο ενάγοντα το ποσό των χιλίων τριακοσίων πενήντα έξι ευρώ και έξι λεπτών [1356,6] ευρώ, και στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων δέκα τριών ευρώ και δύο λεπτών [2.713,2] ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της παρούσας απόφασης.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 2 Αυγούστου 2012 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή του στη Θεσσαλονίκη, στις 3 Σεπτεμβρίου 2012 απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με παρούσα τη Γραμματέα.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Διατάζονται όλα τα αρμόδια όργανα να προβούν στην εκτέλεση του τίτλου αυτού.
Θεσσαλονίκη, 21-12-2012
Ο Πρόεδρος Εφέτων

Γεώργιος Τοναλνίκος

Αριθμός 238
Πρώτο απόγραφο εκτελεστό
δόθηκε στο δικηγόρο,
Χαράλαμπος Καλαμάνης. Αδ. Κατερίνη
Θεσ/νίκη, 21-12-2012
Η Γραμματέας

Δέσποινα Σαφλίδου

Για τέλος απόγραφου κατεβλή-
θηκαν Ευρώ 299,77 + 59,93 ΦΠΑ
με το 13046231 διπλότυπο
..... Β..... ΔΟΥ..... Θεσ/νίκη
Θεσ/νίκη, 21-12-2012
Η Γραμματέας

Δέσποινα Σαφλίδου

21/12/2012
Γραμματέας

Ναός Γραφείο